

[Steen Folke]

været nødtørftigt. Der blev afgivet betænkning få timer efter forslaget første behandling og efter blot et enkelt samråd med udenrigsministeren. Et flertal i udvalget afviste, at jeg kunne få svar på skriftlige spørgsmål til lovforslaget inden betænkningssagens afgivelse.

Men vigtigere end den kritisable procedure er lovforslagets realindhold. EF-medlemskabet og loyaliteten over for USA har i sandhed fået den socialdemokratiske regering til også på det udenrigspolitiske område at bevæge sig langt ud i reaktionens sump.

Gert Petersen (SF):

Det er en efter socialistisk folkepartis opfattelse på mange måder skæbnsvanger beslutning, folketetinget her er i færd med at træffe, og som desværre et flertal vil stemme for.

Det er naturligvis klart, at gidseltagning af diplomater ikke er forenelig med et internationalt retssamfund. Men denne gidseltagning skal ses på sin baggrund, og problemerne omkring gidseltagning skal løses igennem organet for det internationale retssamfund, nemlig De Forenede Nationer, og ikke igennem en bestemt magtbloks ensidige sanktioner af den ene eller anden karakter.

Man vil utvivlsomt ikke bare i Iran, men i hele Afrika, i hele Asien og også mange steder i Latinamerika erindre sig, at der ikke var tale om – der var ingen drøftelse af – sanktioner, da det fascistiske shahregime var ved magten i Iran. Dengang talte man ikke om sanktioner her fra flertallet i det danske folketing. Dengang talte man ikke om sanktioner fra USAs side, tværtimod, dengang gav USA en overdådig støtte til dette regime, og der lød ikke fra flertallets side her nogen som helst protest mod den støtte, som i øvrigt var i stand til at forvandle shahens Iran til, hvad konventionelle våben og styrker angår, den femtestærkeste magt i verden. Nogle af os taler om det, men flertallet her vil heller ikke tale om eller acceptere reelle sanktioner mod det racistiske regime i Sydafrika, reelle sanktioner mod det fascistiske regime i Chile og i en række andre lande. Men i dette tilfælde er flertallet hjemme, rækkende fra det radikale venstre og socialdemokratiet og til højre ud i salen.

Her er i sin realitet tale om, når vi ser bort fra det moralske i sagen, som jeg lige har

berørt, og det utrolige hykleri, man lægger for dagen, en regulær optrapning af den kolde krig, hvad det så skal tjene til. Det kan i hvert fald ikke tjene til at formindske spændingerne i verden. Men o.k., hvis flertallet her synes, det er godt at forøge spændingerne i verden, så må vi tage det til efterretning.

Der er tale om en klar stillingtagen i den Nord-Syd-konflikt, hvor der ikke mindst fra socialdemokratisk og radikal side er sagt så mange kønne ord igennem det sidste tiår om, at vi må forvente en Nord-Syd-konflikt, og hvis ikke problemerne bliver løst, bliver det forfærdeligt osv. osv. Ja men den iranske revolution såvel som meget andet, der er sket inden for de sidste 10 år, er udtryk for, at denne Nord-Syd-konflikt er brudt ud, en konflikt imellem de rige og de fattige lande, imellem de rige og de fattige folk, og jeg ser det danske folketingsflertal inklusive socialdemokratiet og det radikale venstre tage klar stilling i denne internationale kamp på de rige folks side.

Endelig er der den realitet i sagen, at dette er blevet til efter amerikansk pres – det får vi aldrig en udenrigsminister til at indrømme, men det er noget, vi alle ved, ikke alene fra pressen, men også fra personlige oplysninger, som vi får ind imellem – og dette amerikanske pres har nu ført til sanktionerne.

Det er helt åbenbart, at hvis de sanktioner ikke lykkes – og naturligvis lykkes de ikke, de vil have det modsatte resultat, for selvfølgelig giver det iranske folk ikke efter for sanktioner – så vil der komme nye militære eventyr fra amerikansk side. USA har allerede én gang vist, at de giver en god dag i den såkaldte gode vilje fra de vesteuropæiske statters side til at støtte den amerikanske sag. De gør alligevel, hvad der passer dem. Efter at Danmark havde sagt ja og andre vesteuropæiske lande havde sagt ja til sanktionerne, iværksatte de en militær aktion, som jeg egentlig nok tror at vi alle bør takke for ikke lykkedes, for i så fald havde den bragt verden på randen og måske ud over randen af en ny verdenskrig. Det understreger kun, at når disse sanktioner slår fejl, så vil USA forlange, at vi skal gå videre, at vi skal støtte USA i også at sige B og C osv., og flertallet her vil få meget svært ved at sige nej til det. I øvrigt tror jeg heller ikke, at flertallet her har nogen som helst ryggrad til at sige nej til et amerikansk militæreventyr, som vil være